

Matku církev a naši matku. Nejsme sirotci, jsme děti církve, jsme děti Matky Boží a jsme děti našich matek.

Drahé maminky, díky, díky za to, co jste v rodinách a za to, co dáváte církvi a světu. A tobě, milovaná církvi díky, díky, že jsi matkou. A tobě Maria, matko Boží, díky, že nám ukazuje Ježíše.

A díky všem zde přítomným maminkám, které zdravíme potleskem!

papež František při generální audienci 7. 1. 2015

Pozorná matka

Evangelium neříká, že snoubenci v Káně prosili Pannu Marii o přímluvu. To ona si všimla, že chybí víno. Pro snoubence byl Ježíš zatím jen příbuzný, o kterém se mluví jako o známém kazateli. Jen Panna Maria věděla, kdo Ježíš je, a víra v jeho moc a poslání ji vedla k tomu, že připravila vše pro první Ježíšův zázrak. Proto bývá nazývána „prosící všemohoucnost“. Její víra předcházela víru prvních Kristových učedníků, kteří v něho uvěřili, když viděli zřejmý zázrak. Její prosba ve prospěch snoubenců prozrazuje její mateřský vztah ke každému člověku. To je její prostřednictvím, které nic neubírá Syna na jeho jedinečnosti, ale přivádí k němu.

Když si snoubenci slibují věrnost před oltářem, nemají žádné důkazy. Věří si. Musí mít odvalu vydat se na společnou cestu a tam se postupně přesvědčují při společně prožívaných událostech o věrnosti druhého. Tak se vzájemné pouto upevňuje. Jen žárlivci chtějí pořád důkazy věrnosti. Kdo miluje, nemá strach o sebe, že se zklame, má starost, aby nezklamal toho druhého.

Věrnost slibu

Starší anglický film *Zkáza Titaniku* nabízí také tuto scénu: Mohutný zaoceánský parník s více než dvěma tisíci cestujícími na palubě se potápí a není dostatek záchranných člunů. Kapitán rozhodl, že muži musí dát přednost ženám a dětem. Někteří muži však nemají odvalu pohlédnout smrti do tváře a snaží se dostat na čluny v přestrojení, námořníci jim v tom brání, všude je plno zoufalého křiku a pláče. Uprostřed toho všeho stojí staří manželé. „Běž, zachraň se aspoň ty!“ naléhá on. Ale ona se ho trochu udiveně zeptá: „Jak bych to mohla udělat? Vždycky, celá dlouhá léta jsme nesli všechno společně - dobré i zlé. A teď, když mě nejvíc potřebuješ, bych tě měla opustit? Ne, projdeme společně i branou smrti. Mám z toho strach, ale bude to krásné. Ani smrt nás nerozdělí!“

Jiří Mikulášek - Někdo tě má rád

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Francis J. Moloney – Evangelium podle Jana – Sacra pagina; Felix Porsch – Evangelium sv. Jana – Malý stuttgartský komentář; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

2. neděle v mezidobí – cyklus C

17. ledna 2016

¹Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. ²Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. ³Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ ⁴Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ ⁵Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ ⁶Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování předepsanému u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. ⁷Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. ⁸A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, ⁹a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří čerpali vodu, to věděli – zavolal si ženicha ¹⁰a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapíjí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ ¹¹To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili.

Úvod k meditaci

Jan 2,1-11

Pomíjivé věci v tomto světě se pro nás stávají znameními, symboly. Voda a víno, láska a svatba. S člověkem je to špatné, když nemá dostatek vody, nebo když vychladne láska.

Víno je dobré a také manželství je dobré. Ale obě věci přece jenom patří do řady znamení. Tato znamení nás upozorňují na to, co se za nimi skrývá, na něco, co je větší a co je trvalé. Tato znamení v nás probouzí touhu po Prameni a Oceánu, probouzí v nás touhu po samotném Bohu.

Výklad biblického textu

Kontext: Po proměnění vody ve víno následuje v Janově evangeliu dalších šest znamení: uzdravení vážně nemocného dítěte, které se výslovně počítá jako druhé znamení (*Jan 4,43-54*); uzdravení chromého (*Jan 5,1-9*); zázračné nasycení pěti tisíc lidí (*Jan 6,1-15*); kráčení po moři (*Jan 6,16-21*); uzdravení slepého (*Jan 9, 1-12*) a vzkříšení Lazara (*Jan 11,1-44*). Pomocí sedmi znamení, která evangelista zapsal, chce představit rozmanitost Ježíšova sebedarování, které je vždy pomocí. Vždy jde o nouzi, kterou Ježíš odstraňuje. Jeho jednání podporuje život, který je pak delší, bohatší a radostnější. Ježíš přišel proto, aby lidé *měli život a měli ho v hojnosti* (*Jan 10,10*).

1. čtení:

Iz 62,1-5

2. čtení:

1 Kor 12,4-11

Evangelium:

Jan 2,1-11

Srovnání:

Jan 7,6.30; 8,20;

Gn 41,55;

Mk 7,3-4;

Jan 4,54; 20,30;

1,14; 11,20-22;

2,23; 7,31; 8,30;

10,42; 11,45;

Mt 4,13

v. 1: Městečko Kána leželo asi 10 km od Nazareta. V té době se svatba konala podle pravidel a zvyklostí: Snoubenka čekala na ženicha (v domě svých rodičů) a ten pro ni přišel a odvedl ji do svého domu, kde se konala svatební hostina.

a byla tam Ježíšova matka – Odtud můžeme vytušit, že Panna Maria byla na svatbě dříve než Pán Ježíš, zřejmě také pomáhala s přípravou hostiny.

v. 2-3: Na tu svatbu byl pozván také Ježíš – možná byli svatebčané i jeho příbuzní. Z Kány pocházel i učedník Natanael, ten také mohl Pána Ježíše pozvat na svatbu. Svatební hostina trvala obvykle sedm dnů.

v. 4-5: Co mi chceš, ženo? – Oslovení *ženo* není ponižující, ale naopak čestné a uctivé; například u Homéra je tento výrok označením královny. Není to nijak hanlivé označení Panny Marie nebo projev neúcty. Ba naopak je projevem úcty. Stejně tak oslovuje Pán Ježíš Pannu Marii, když umírá na kříži. Pán Ježíš vlastně Panně Marii naznačuje, že zázrak může vykonat jen tehdy, je-li to vůle nebeského Otce. A jak se zdá, Panna Maria pochopila (zřejmě z tónu hlasu a výrazu tváře), že ta chvíle nastala, že nebeský Otec chtěl, aby Pán Ježíš vykonal první zázrak na přímluvu své Matky. Proto také Panna Maria říká služebníkům *udělejte všechno, co vám řekne*.

v. 6: Šest kamenných džbánů na vodu – Pravděpodobně to byly džbány na obřadní umývání rukou a nádob, které prováděli židé, nebo v nich byla voda na pití. Každý takový džbán měl asi 100 litrů, tzn. Pán Ježíš proměnil asi 600 litrů dobrého vína. A tak mohlo svatební veselí pokračovat. Jinak by se lidé museli rozejít domů a byli by velmi zklamaní.

v. 11-12: Učedníci se utvrdili ve víře v Pána Ježíše, když viděli, co vykonal. Viděli zázrak neboli znamení. Znamení (zázraky) vlastně dosvědčují Ježíšovo mesiánské poslání. Jsou totiž ve shodě se starozákonními předpověďmi o Mesiáši.

K tématu

Draží bratři a sestry, dnešní liturgie předkládá evangelium o svatbě v Káni. Událost líčí svatý Jan, očité svědek, a je zasazena do této neděle, která bezprostředně následuje po vánoční době, protože spolu s návštěvou mudrců z Východu a Ježíšovým křtem tvoří trilogii epifanie, tedy zjevení Krista. Svatba v Káni je totiž „počátkem znamení“ (Jan 2,11), tj. prvním zázrakem, který Ježíš učinil a kterým veřejně vyjevil svoji slávu a vzbudil víru svých učedníků. Přibližme si krátce, co se na této svatbě v Galilejské Káni stalo. Došlo víno a Maria, Ježíšova matka o tom uvědomila svého Syna. Ten jí odpoví, že ještě nenadešla jeho chvíle, ale potom se chápe Mariiny výzvy, dává naplnit vodou šest velkých džbánů a promění je na víno, výborné víno, které je lepší než to předchozí. Tímto „znaméním“ se Ježíš zjevuje jako mesiášský Ženich, který přišel se svým lidem uzavřít novou a věčnou Smlouvu podle slov proroků: „Jako se raduje z nevěsty ženich, tak se tvůj Bůh zaraduje z tebe“ (Iz 62,5). Víno je symbolem této radosti lásky, ale je také narážkou na krev, kterou Ježíš prolije na konci, aby svoji svatební smlouvu s lidstvem zpečetil.

Církev je nevěstou Krista, který jí svou milostí činí svatou a krásnou. Nicméně, tato nevěsta, tvořená lidskými bytostmi neustále potřebuje očistění. A jedna z nej-

těžších vin, která hyzdí tvář církve, odporuje její viditelné jednotě. Jsou to zejména historické rozkoly, které rozdělují křesťany a dosud nebyly překonány. Právě v těchto dnech se koná každoroční Týden modliteb za jednotu křesťanů. Tento, věřícími a komunitami vítaný moment probouzí ve všech touhu a duchovní snahu po plném společenství.

Draží přátelé, k modlitbě za jednotu křesťanů chtěl bych znovu ještě dodat i modlitbu za mír, aby v rozličných konfliktech, které bohužel probíhají, skončilo hanebné vraždění bezbranných civilistů, byla učiněna přítrž jakémukoli násilí a nalezena odvaha k dialogu a rozmluvě. V obou těchto úmyslech prosme o přímluvu Nejsvětější Panny Marie, Prostřednice milostí.

Benedikt XVI. 20. 1 2013

Rodina je mimořádně uzpůsobená k tomu, aby pochopila, nasměrovala a podporovala pravou hodnotu svátečního času. Jak jsou krásné rodinné oslavy, jsou přímo nádherné! Zvláště v neděli. Určitě to není náhoda, že oslavy, kde je místo pro celou rodinu, jsou ty, které se lépe vydaří! Samotný život rodiny, pokud se na něj díváme očima víry, se nám jeví lepší než námahy, které nás to stojí. Připadá nám jako mistrovský kus ve své jednoduchosti, je krásný, protože není vyumělkovaný, není falešně předstíraný, ale je schopen v sobě zahrnout všechny rysy pravého života. Jeví se nám jako „velmi dobrý“, jak to řekl Bůh na konci stvoření člověka – muže a ženy (srov. Gn 1,31). Možnost slavit je tedy drahocenným Božím darem, je to dárek, který Bůh dal lidské rodině. Nepokazme ho! Děkuji.

papež František při generální audienci 12. 8. 2015

Každý člověk vděčí za svůj život matce a mnoho jí vděčí téměř vždycky za svůj další život, za lidskou a duchovní formaci. Matky jsou nejučinnější protilek na šířící se sobecký individualismus. „Individuum“ znamená „to, co nelze dělit“. Matky se však dělí, jakmile přijmou dítě, aby jej přivedly na svět a vychovaly. Právě matky nejvíce nenávidí válku, která zabíjí jejich děti.(...)

Dát život neznamená jenom být zabit. Dát život, mít mučednického ducha znamená splnit povinnost, mlčky, v modlitbě, poctivým plněním povinností v každodenním mlčení života, postupným dáváním života. Ano, jako to činí matka, která bez bázně, v jednoduchosti mateřského mučednictví počne ve svém lůně dítě, přivede jej na svět, kojí, chová jej a něžně se o ně stará. Tak se dává život. Je to mučednictví. Ano, být matkou neznamená jenom přivést dítě na svět, nýbrž je to také životní volba. Co volí matka? Jaká je volba matky? Životní volbou matky je darovat život. A to je velkolepé, to je krásné!

Společnost bez matek by byla nelidská, protože matky dovedou vždycky i v nejhorších momentech dosvědčovat něhu, oddanost, mravní sílu. Matky často předávají také nejhlubší smysl náboženské praxe. V prvních modlitbách, v prvních gestech zbožnosti, které se dítě naučí, je vepsána hodnota víry v život lidské bytosti. Je to poselství, které věřící matky umějí předávat bez mnohého vysvětlování. To přijde potom, avšak zárodek víry spočívá v oněch prvních nejdrahocennějších momentech. Bez matek by nejenom nebyli noví věřící, ale víra by ztratila značnou část své jednoduché a hluboké vroucnosti. A spolu s tím vším je církev naší matkou! Nejsme sirotci, máme matku! Matku Boží,